

Náhrada za ztrátu na výdělků

Není přípustné, aby poškození z pracovního úrazu pobírali náhradu za ztrátu na výdělků vzniklou tím, že přestanou pracovat u stávajícího zaměstnavatele na základě vlastního rozhodnutí a poté jsou bez práce, nebo nastoupí u jiného zaměstnavatele, u něhož dosahují nižší výdělek. V takovém případě by tito poškození byli zvýhodněni oproti ostatním pracovníkům, kterým se ze stejných důvodů snížil výdělek, ačkoliv zákoník práce odškodňuje snížení (omezení) nebo ztrátu pracovní způsobilosti jen v souvislosti s pracovním úrazem, nemocí z povolání nebo jiným poškozením na zdraví (§ 187 zákoníku práce).

Není přípustné, aby poškození z pracovního úrazu pobírali náhradu za ztrátu na výdělků vzniklou tím, že přestanou pracovat u stávajícího zaměstnavatele na základě vlastního rozhodnutí a poté jsou bez práce, nebo nastoupí u jiného zaměstnavatele, u něhož dosahují nižší výdělek. V takovém případě by tito poškození byli zvýhodněni oproti ostatním pracovníkům, kterým se ze stejných důvodů snížil výdělek, ačkoliv zákoník práce odškodňuje snížení (omezení) nebo ztrátu pracovní způsobilosti jen v souvislosti s pracovním úrazem, nemocí z povolání nebo jiným poškozením na zdraví (§ 187 zákoníku práce).

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 21 Cdo 998/2001, ze dne 3.4.2002)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce J. V., zastoupeného advokátkou, proti žalovanému K. a.s., o odškodnění pracovního úrazu, za účasti Č. p. a.s., jako vedlejšího účastníka na straně žalovaného, vedené u Okresního soudu v Ústí nad Orlicí pod sp.zn. 5 C 121/99, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. března 2001 č.j. 19 Co 168/2000-46, tak, že dovolání žalobce zamítl.

Z odůvodnění :

Žalobce se domáhal, aby mu žalovaný zaplatil na náhradě za ztrátu na výdělků za dobu od 1.10.1996 do 31.10.1999 celkem 123.469,45 Kč s příslušenstvím. Žalobu zdůvodnil zejména tím, že při výkonu zaměstnání u žalovaného utrpěl dne 5.10.1983 pracovní úraz, pro který mu byl přiznán invalidní důchod, a že dohodou ze dne 15.3.1986 se mu žalovaný zavázal platit od 5.10.1984 náhradu za ztrátu na výdělků ve výši 620,- Kč měsíčně. Dohodnutá náhrada mu byla vyplácena do doby, než "mu s ohledem na jeho příjmy ze zaměstnání a z důchodu nárok nevznikal". Žalobce má za to, že mu náhrada za ztrátu na výdělků i nadále náleží a požaduje její zaplacení za dobu posledních 3 let před podáním žaloby a splatných náhrad po podání žaloby.

Okresní soud v Ústí nad Orlicí rozsudkem ze dne 19.1.2000 č.j. 5 C 121/99-29 žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Z provedených důkazů zjistil, že žalobce utrpěl při plnění pracovních úkolů u žalovaného dne 5.10.1983 pracovní úraz, že pro následky úrazu mu byl přiznán invalidní důchod, že za škodu vyvolanou tímto pracovním úrazem odpovídá žalovaný a že dohodou ze dne 15.3.1986 se žalovaný zavázal vyplácet žalobci na náhradě za ztrátu na výdělků při uznání invalidity částku 620,- Kčs měsíčně. Žalobce začal od 1.4.1987 pracovat u Zemědělského družstva L. a od 8.5.1987 mu byl místo invalidního důchodu přiznán částečný invalidní důchod. Sjednaná náhrada ve výši 620,- Kč měsíčně byla žalobci vyplácena do 31.12.1987. Soud prvního stupně dále zjistil, že výdělek žalobce u Zemědělského družstva L. spolu s částečným invalidním důchodem převyšoval jeho průměrný výdělek před vznikem škody, a dovodil, že nejméně od 1.1.1988 neměl vůči žalovanému nárok na náhradu za ztrátu na výdělků, neboť mu žádná ztráta nevznikala. Žalobce rozvázal pracovní poměr u Zemědělského družstva L. "ze svého podnětu" dohodou ke dni 15.1.1991. U žalobce poté došlo ke ztrátě na výdělků, neboť byl nezaměstnaný, popřípadě ve svých zaměstnáních dosahoval (po "dalších valorizacích") nižších výdělků než u Zemědělského družstva L. Na náhradu takové ztráty na výdělků však žalobce nemá právo, neboť nevznikla v příčinné souvislosti s pracovním úrazem.

K odvolání žalobce Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 12.3.2001 č.j. 19 Co 168/2000-46 rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení a že proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání. Odvolací soud dovodil, že nárok žalobce na náhradu za ztrátu na výdělků podle ustanovení § 195 zák. práce, který mu vznikl následkem pracovního úrazu ze dne 5.10.1983 a na jehož úhradu mu žalovaný poskytoval podle dohody ze dne 16.3.1986 částku 620,- Kčs měsíčně, z důvodu podstatné změny poměrů ve smyslu ustanovení § 202 odst.1 zák. práce zanikl, neboť žalobci byl od 8.5.1987 poskytován jen částečný invalidní důchod a jeho výdělek u JZD L. spolu s částečným invalidním důchodem přesahoval "pravidelně po delší období, tedy nikoliv ojediněle a výjimečně", jeho průměrný výdělek před vznikem škody. Za této situace nebylo možné "upravovat" náhradu za ztrátu na výdělků podle tzv. valorizačních předpisů, neboť tyto předpisy umožňují úpravu náhrady za ztrátu na výdělků jen tehdy, jestliže zaměstnanci tato náhrada příslušela; tyto předpisy samy o sobě nemohou mít za následek vznik nároku na náhradu za ztrátu na výdělků podle ustanovení § 195 zák. práce. Poté, co žalobce ukončil pracovní poměr u JZD L., mu mohl nárok na náhradu za ztrátu na výdělků opět vzniknout, kdyby bylo prokázáno, že ztráta na výdělků, která u něj nastala, byla v příčinné souvislosti s pracovním úrazem. Žalobce by tedy musel prokázat, že "byl zaměstnavateli odmítnut především z

toho důvodu, že je osobou se změněnou pracovní schopností, a jakých výdělků by mohl u těchto zaměstnavatelů dosahovat, kdyby k jeho pracovnímu úrazu nedošlo", a náhrada za ztrátu na výdělků by mu pak náležela podle toho, jaký "průměrný výdělek by prokazatelně dosahoval u jiného zaměstnavatele za práci, kterou by pro něj konal, kdyby k pracovnímu úrazu nedošlo"; žalobce však žádné takové skutečnosti ani netvrdil, přestože k tomu byl odvolacím soudem vyzván. Důkaz vyžádáním zprávy od Zemědělského družstva L. o tom, kdy byla zrušena funkce řidiče, kterou žalobce za trvání svého pracovního poměru u družstva zastával, a "jaké bylo reálné jeho další zaměstnávání" u tohoto družstva, odvolací soud neprovedl s odůvodněním, že "event. rozvázání pracovního poměru podle § 46 odst.1 písm.a) zák. práce by nebylo důvodem pro vznik nového nároku na náhradu za ztrátu na výdělků", neboť "okolnosti, které by byly rozhodující pro určení výše náhrady za ztrátu na výdělků, jak je má na mysli ust. § 202 odst.1 zák. práce, se nezměnily". Uvedené opatření by totiž nebylo vyvoláno okolnostmi, které by měly původ v následcích pracovního úrazu, ale v organizačních změnách zaměstnavatele, a "event. snížením výdělků poškozeného, k němuž by došlo z důvodu uvedeného v § 46 odst.1 zák. práce, tedy že by ztratil lépe placenou práci, se na uvedených závěrech nic nemění, neboť následky pracovního úrazu žalobce omezují v jeho uplatnění na trhu práce i nadále ve stejném rozsahu" a jeho pracovní způsobilost se tím nesnížila. Připuštění dovolání proti svému rozsudku odvolací soud zdůvodnil tím, že se "jedná o rozhodnutí ve smyslu § 239 odst.1 o.s.ř. po právní stránce zásadního významu, a to zejména z hlediska posouzení změny poměrů poté, co nárok zanikl".

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání. Vytýká odvolacímu soudu, že neprovedl navrhovaný důkaz zprávou od Zemědělského družstva L. a že "nevyvodil závěry" z toho, že byl evidován jako uchazeč o zaměstnání na úřadu práce do doby, než si sám našel práci odpovídající jeho zdravotnímu stavu. Žalobce si našel zaměstnání odpovídající jeho zdravotnímu stavu, ovšem s nižším výdělkem, a proto mu vznikala ztráta na výdělků. Nepokládal-li odvolací soud důkazy provedené "o snaze žalobce s nemožností získat vhodné zaměstnání ke svému zdravotnímu stavu" za postačující, měl učinit další dotazy k vysvětlení, zda to byl právě "změněný zdravotní stav žalobce, který mu zaměstnání znemožnil". Žalobce je přesvědčen, že mu nárok na náhradu za ztrátu na výdělků opětovně vznikl, a při určování výdělků, kterého by případně mohl dosáhnout u nového zaměstnavatele, by mělo být vycházeno z výdělků, odpovídajícího výdělků profese, v níž u něho došlo k pracovnímu úrazu. Žalobce rovněž nesouhlasí s názorem odvolacího soudu, že tzv. valorizační předpisy jenom navyšují vyplácené náhrady, ale nepřiznávají nárok na náhradu za ztrátu na výdělků. Podle žalobce nárok na náhradu za ztrátu na výdělků "vzniká na základě nové zákonné úpravy předcházejícího, tj. rozhodného výdělků pro výpočet náhrady, touto zákonnou úpravou". Žalobce navrhl, aby dovolací soud rozsudky soudů obou stupňů zrušil a aby věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) věc projednal podle Občanského soudního řádu ve znění účinném do 31.12.2000 - dále jen "o.s.ř." (srov. Část dvanáctou, Hlavu I, bod 17. zákona č. [30/2000](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1 o.s.ř.) a že jde o rozsudek, proti kterému je dovolání podle ustanovení § 239 odst.1 o.s.ř. přípustné, přezkoumal věc bez nařízení jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.) a dospěl k závěru, že dovolání není

opodstatněné.

Z hlediska skutkového stavu bylo v posuzované věci zjištěno (správnost skutkových zjištění soudů v tomto směru dovolatel nezpochybňuje), že žalobce utrpěl jako pracovník žalovaného dne 5.10.1983 pracovní úraz a že za škodu tímto úrazem vzniklou mu odpovídá žalovaný. Pro následky úrazu byl žalobci přiznán od 5.10.1984 invalidní důchod a podle dohody ze dne 15.3.1986 se žalovaný zavázal vyplácet žalobci na náhradě za ztrátu na výděлку při uznání invalidity částku 620,- Kč měsíčně. Žalobce začal od 1.4.1987 pracovat u JZD L. a od 8.5.1987 mu byl místo invalidního důchodu přiznán částečný invalidní důchod. Sjednaná náhrada ve výši 620,- Kč měsíčně byla žalobci vyplácena do 31.12.1987.

Soudy dále zjistily, že výdělek žalobce u JZD L. spolu s částečným invalidním důchodem, poskytovaným z důvodu pracovního úrazu, převyšoval jeho průměrný výdělek před vznikem škody, a dovedly, že žalobce neměl nejméně od 1.1.1988 vůči žalovanému nárok na náhradu za ztrátu na výděлку. S tímto názorem se dovolací soud ztotožňuje.

Otázku, zda nárok žalobce na náhradu za ztrátu na výděлку po skončení pracovní neschopnosti nebo při uznání invalidity nebo částečné invalidity uvedeným způsobem zanikl, je třeba i v současné době posuzovat podle v té době platných právních předpisů, a to zejména podle zákona č. [65/1965](#) Sb., zákoníku práce, ve znění zákonů č. [88/1968](#) Sb., č. [153/1969](#) Sb., č. [100/1970](#) Sb., č. [20/1975](#) Sb., č. [72/1982](#) Sb., č. [111/1984](#) Sb., č. [22/1985](#) Sb., č. [52/1987](#) Sb. a č. [98/1987](#) Sb., tedy podle zákoníku práce ve znění účinném do 31.12.1988 (dále jen "zák. práce")

Předpoklady odpovědnosti organizace vůči pracovníkovi za škodu při pracovním úrazu podle ustanovení § 190 odst. 1 zák. práce jsou pracovní úraz (poškození na zdraví pracovníka nebo jeho smrt úrazem, k němuž došlo při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním), vznik škody a příčinná souvislost mezi pracovním úrazem a vznikem škody. O vztah příčinné souvislosti se jedná tehdy, vznikla-li škoda následkem pracovního úrazu (tj. bez pracovního úrazu by škoda nevznikla tak, jak vznikla). Odpovědnost za škodu při pracovním úrazu je tzv. objektivní odpovědností; organizace tedy odpovídá za samotný výsledek (za škodu), aniž je uvažováno její případné zavinění.

Škoda, která vzniká následkem pracovního úrazu, spočívá též ve ztrátě na výděлку po skončení pracovní neschopnosti (při uznání invalidity nebo částečné invalidity). Ke ztrátě na výděлку dochází

proto, že pracovní schopnost pracovníka byla následkem pracovního úrazu snížena (omezena) nebo zanikla, a účelem náhrady za ztrátu na tomto výdělkem je poskytnout přiměřené odškodnění pracovníku, který není schopen pro své zdravotní postižení způsobené pracovním úrazem dosahovat takový výdělek, jaký měl před poškozením. Škoda spočívající ve ztrátě na výdělkem je majetkovou újmou, která se stanoví ve výši rozdílu mezi výdělkem pracovníka před vznikem škody a výdělkem po poškození, k němuž je třeba připočítat případný invalidní nebo částečný invalidní důchod poskytovaný z téhož důvodu; tímto způsobem jsou vyjádřeny snížení (omezení) nebo ztráta pracovní způsobilosti poškozeného a jeho neschopnost dosahovat pro následky pracovního úrazu stejný výdělek jako před poškozením.

Jestliže všechny předpoklady odpovědnosti za škodu při pracovních úrazech byly splněny, je organizace povinna hradit pracovníku škodu, dokud nenastane skutečnost, která představuje změnu okolností, které byly rozhodující pro určení výše náhrady škody, tj. dokud nedojde ke změně poměrů ve smyslu ustanovení § 202 odst.1 zák. práce.

Změna v okolnostech, které byly rozhodující pro určení výše škody, má podle ustanovení § 202 odst. 1 zák. práce význam jen tehdy, týká-li se poměrů poškozeného (právní úprava se změnou poměrů, která nastala u odpovědného subjektu, žádné právní následky nespojuje), spočívá-li změna poměrů přímo v osobě poškozeného a jde-li o změnu podstatnou. Pro závěr, zda došlo k podstatné změně poměrů ve smyslu tohoto ustanovení, je nezbytné porovnat poměry poškozeného, které byly rozhodující pro určení výše náhrady za ztrátu na výdělkem po skončení pracovní neschopnosti (při uznání invalidity nebo částečné invalidity), a nové poměry poškozeného.

V projednávané věci soudy vycházely ze zjištění, že výdělkem, jichž žalobce dosahoval od nástupu zaměstnání v JZD L. byly spolu s částečným invalidním důchodem, kterým byl žalobci přiznán od 8.5.1987 místo dosud pobíraného invalidního důchodu, pravidelně vyšší, než jeho průměrný výdělek před vznikem škody. Jestliže výdělek po pracovním úrazu, jehož pracovník dosáhl, aniž pro to musel vynakládat zvýšené pracovní úsilí, vzroste spolu s částečným invalidním důchodem takovým způsobem, že je pravidelně vyšší, než průměrný výdělek před vznikem škody, má tato nová okolnost za následek, že zde nevzniká nadále rozdíl mezi výdělkem pracovníka před vznikem škody a jeho výdělkem po poškození, tj. majetková újma vznikající ztrátou pracovní způsobilosti pracovníka. Uvedená skutečnost znamená, že následky pracovního úrazu nadále pracovníku nebrání dosahovat stejný a vyšší výdělek, než jaký měl před pracovním úrazem. Protože jde o změnu výdělkových poměrů na straně pracovníka, které byly rozhodující pro určení výše náhrady škody, je třeba situaci, kdy výdělkem poškozeného pracovníka po zjištění nemoci z povolání přesahují pravidelně za delší období, tj. nikoli ojediněle a výjimečně, jeho průměrný výdělek před vznikem škody, považovat za podstatnou změnu poměrů ve smyslu ustanovení § 202 odst. 1 zák. práce. Důsledkem této změny pak je, že od okamžiku, kdy změna nastala, nárok na náhradu za ztrátu na výdělkem po skončení pracovní neschopnosti (při uznání invalidity nebo částečné invalidity) podle ustanovení § 195 zák. práce zaniká a náhrada za ztrátu na výdělkem z tohoto titulu pracovníku nadále nepřislouží.

Zanikl-li tímto způsobem nárok pracovníka na náhradu za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti (při uznání invalidity nebo částečné invalidity) a dojde-li poté znovu k podstatné změně v poměrech poškozeného ve smyslu ustanovení § 202 odst.1 zákoníku práce, která odůvodňuje, aby pracovník náhradu za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti (při uznání invalidity nebo částečné invalidity) znovu pobíral, vznikne mu od okamžiku, kdy taková změna nastala, nárok na náhradu za ztrátu na výdělků podle ustanovení § 195 zák. práce.

V posuzovaném případě soudy - jak vyplývá z výše uvedeného - správně dovodily, že v důsledku podstatné změny v poměrech žalobce jeho nárok na náhradu za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti (při uznání invalidity nebo částečné invalidity) nejpozději dnem 1.1.1988 zanikl. K tomu, aby mu tato náhrada za ztrátu na výdělků mohla být znovu přiznána, by muselo být za řízení prokázáno, že došlo k další podstatné změně jeho poměrů ve smyslu ustanovení § 202 odst.1 zákoníku práce, která by takový postup odůvodňovala. Procesní povinnost tvrdit (srov. § 101 odst. 1 o.s.ř.) a posléze i prokázat (srov. § 120 odst. 1 a 3 o.s.ř.), že došlo k takové podstatné změně poměrů poškozeného, má za řízení žalobce.

Dovolací soud souhlasí s názorem odvolacího soudu, že tzv. valorizační předpisy nemají samy o sobě za následek vznik nároku na náhradu za ztrátu na výdělků podle ustanovení § 195 zákoníku práce.

V pořadí první tzv. valorizační předpis, jehož užití by v projednávané věci přicházelo v úvahu, tj. zákon č. [297/1991](#) Sb., o úpravě náhrady za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti vzniklé pracovním úrazem nebo nemocí z povolání, umožňoval úpravu náhrady za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti vzniklé pracovním úrazem nebo nemocí z povolání jen tehdy, jestliže tato náhrada pracovníku příslušela; nebyl však skutečností, která by sama o sobě - bez výslovné právní úpravy - měla za následek (s níž by byl spojen) vznik nároku na náhradu za ztrátu na výdělků podle ustanovení § 195 zákoníku práce. Jestliže ke dni 31.7.1991, kdy tento zákon nabyl účinnosti, nárok na náhradu za ztrátu na výdělků podle ustanovení § 195 zák práce pracovníku nepříslušel, byla úprava náhrady za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti možná jedině podle ustanovení § 1 odst. 3 tohoto zákona, a to v případech, kdy po 31. prosinci 1971 pracovníku náhrada za ztrátu na výdělků nepříslušela, protože to neumožňovaly částky, které náhrada za ztrátu na výdělků nesměla přesáhnout vzhledem k úpravě obsažené v tehdy platném ustanovení § 195 odst. 2 zákoníku práce. V jiný závěr nevyznívá ani právní úprava obsažená v dalších (z hlediska tohoto sporu významných) tzv. valorizačních předpisech vydaných na základě zmocnění obsaženého v ustanovení § 202 odst.2 zákoníku práce, tj. v nařízení vlády č. [191/1993](#) Sb., v nařízení vlády č. [263/1994](#) Sb., v nařízení vlády č. [291/1995](#) Sb., v nařízení vlády č. [298/1996](#) Sb., v nařízení vlády č. [318/1997](#) Sb., v nařízení vlády č. [320/1998](#) Sb. a v nařízení vlády č. [283/1999](#) Sb., z nichž některá jen navíc umožnila provést na žádost pracovníka úpravu náhrady za ztrátu na výdělků v

případech, kdy mu náhrada za ztrátu na výdělků nepříslušela pouze v důsledku zvýšení invalidního nebo částečného invalidního důchodu podle předpisů o sociálním zabezpečení (srov. například ustanovení § 3 odst. 2 nařízení vlády č. [263/1994](#) Sb.).

Podstatnou změnu v poměrech žalobce ve smyslu ustanovení § 202 odst.1 zákoníku práce nelze spatřovat ani v tom, že žalobce byl - poté, co ke dni 15.1.1991 byl rozvázan z jeho iniciativy dohodou pracovní poměr u JZD L. - bez zaměstnání nebo že dosahoval (dosahuje) nižší výdělek než u svého předchozího zaměstnavatele (JZD L.).

Rozvázáním pracovního poměru žalobce u JZD L., k němuž došlo dohodou uzavřenou z iniciativy žalobce a bez jakékoliv souvislosti s následky pracovního úrazu ze dne 5.10.1983, nedošlo ke změně poměrů žalobce tak, jak to má na mysli ustanovení § 202 odst.1 zákoníku práce.

Při úvaze, zda došlo ke změně poměrů poškozeného ve smyslu ustanovení § 202 odst.1 zákoníku práce, je třeba v první řadě přihlídnout k tomu, že uvedené rozvázání pracovního poměru nebylo vyvoláno okolnostmi, které by měly původ v následcích pracovního úrazu žalobce, ale tím, že žalobce měl v úmyslu - jak uvedl před soudem prvního stupně - nastoupit jiné zaměstnání. I když se posléze jeho záměr nenaplnil, žalobce byl po určitou dobu bez zaměstnání a posléze vykonával práci u jiných zaměstnavatelů, kde dosahoval nižší výdělek, je zde podstatné, že šlo o důsledek jeho rozhodnutí a nikoliv o následek, vyvolaný pracovním úrazem. Kdyby poškození z pracovního úrazu měli pobírat náhradu za ztrátu na výdělků vzniklou tím, že přestali pracovat u dosavadního zaměstnavatele na základě vlastního rozhodnutí a že poté byli bez práce nebo nastoupili u jiného zaměstnavatele, u něhož dosahují nižší výdělek, byli by tím zvýhodněni oproti ostatním pracovníkům, kterým se ze stejných důvodů snížil výdělek, ačkoliv zákoník práce odškodňuje snížení (omezení) nebo ztrátu pracovní způsobilosti jen v souvislosti s pracovním úrazem, nemocí z povolání nebo jiným poškozením na zdraví (§ 187 zákoníku práce).

Současně je třeba vzít v úvahu, že náhrada za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti (při uznání invalidity nebo částečné invalidity) vyjadřuje - jak již uvedeno výše - snížení (omezení) nebo ztrátu pracovní způsobilosti poškozeného a jeho neschopnost dosahovat pro následky pracovního úrazu stejný výdělek jako před poškozením. Snížením výdělků poškozeného, k němuž došlo proto, že rozvázáním pracovního poměru na základě vlastního rozhodnutí ztratil práci nebo lépe placenou práci, se na tomto stavu nic nemění. Následky pracovního úrazu omezují pracovní způsobilost žalobce v jeho uplatnění na trhu práce i nadále ve stejném rozsahu a jeho pracovní způsobilost (schopnost dosahovat výdělek při omezení vyplývajícím z pracovního úrazu) se nesnížila jen v důsledku toho, že z uvedených důvodů dosahuje nižší nebo žádný výdělek.

Obdobný závěr by platil i v případě, kdyby pracovní poměr žalobce u JZD L. nebyl rozvázán na základě jeho rozhodnutí, ale z důvodů uvedených v ustanovení § 46 odst.1 písm.a) až c) zákoníku práce (z důvodu tzv. organizačních změn). Ani v této skutečnosti nelze spatřovat podstatnou změnu poměrů poškozeného ve smyslu ustanovení § 202 odst.1 zákoníku práce (srov. například právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 23.4.1998 sp.zn. 2 Cdon 27/97, uveřejněný pod č. 93 v časopise Soudní judikatura, roč. 1998).

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněných dovolacích důvodů správný. Protože nebylo zjištěno (a ani dovolatelem tvrzeno), že by rozsudek odvolacího soudu byl postižen vadou uvedenou v ustanovení § 237 odst.1 o.s.ř. nebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud České republiky dovolání žalobce podle ustanovení § 243b odst. 1 části věty před středníkem o.s.ř. zamítl.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Služební poměr](#)
- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Mzda \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní poměr \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Převedení zaměstnance na jinou práci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Plat](#)
- [Doručování](#)
- [Pracovní smlouva](#)